

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/101/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816010329
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3816010329.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanej W. O. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. prejednal na verejnom zasadnutí dňa 25. októbra 2017 odvolanie obžalovanej W. O. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 19. apríla 2017, sp. zn. 2T/82/2016 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods.1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. sa napadnutý rozsudok z r u š u j e vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. a podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovaná W. O. o d s u d z u j e na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanej W. O. výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 19. apríla 2017, sp. zn. 2T/82/2016, bola obžalovaná W. O. uznaná za vinnú z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 22.01.2016 v presne nezistenom čase medzi 19.00 hod. a 20.00 hod. v Y., okres G., na ulici G. pred vchodom č. XX, po slovnej hádke fyzicky napadla poškodenú D. Y. tým spôsobom, že ju strkala, dala jej najmenej 2 facky a vzápätí sa ju pokúsila opakovane bodnúť kuchynskou vidlicou o dĺžke 28 cm s dvoma hrotmi o dĺžke 13 cm do hrudníka, ramien a nôh, v čom jej poškodená sčasti zabránila tým spôsobom, že sa chránila rukami, pričom aj napriek tomu poškodenú bodla do ľavého lakťa ruky a ľavého predkolenia nohy, čím jej spôsobila dve bodné rany v dolnej časti ľavého stehna na vonkajšej strane s dobou narušenia obvyklého spôsobu života v trvaní 10 dní.

Za tento trestný čin bola okresným súdom odsúdená podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere sedem mesiacov, na výkon ktorého bola podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovanej W. O. uložený aj trest prepadnutia veci a to 1 ks vidličky, ktorá sa nachádza v úschove na Okresnom súde Prievidza pod poradovým číslom 10/16 zo dňa 03.06.2016 a ktorej vlastníkom sa podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. stáva štát.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadla odvolaním obžalovaná W. O. pre nesprávnosť výrokov o vine a treste.

V písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu poukazovala na svoje obhajobné tvrdenia prednesené už pred súdom prvého stupňa, v ktorých spáchanie skutku poprela a považovala napadnutý rozsudok za nesprávny. Podľa názoru obhajoby okresný súd nevychádzal zo skutočne zisteného skutkového stavu, nesprávne vyhodnotil dôkazy, nevzal do úvahy, že za skutok ublíženia na zdraví nebola nikdy obvinená a nemala možnosť sa brániť, pričom nemal rovnaký meter pri hodnotení skutku na jej osobu a poškodenú, ktorá sa dopustila takého istého skutku ako obžalovaná a uložil jej neprimerane vysoký trest. V súlade s obhajobnými tvrdeniami uvádzanými už pre súdom prvého stupňa poukazovala na to, že hádku vyprovokovala poškodená, ktorá jej sama zatelefonovala, sama prišla niekoľko kilometrov v úmysle „vybaviť si s obžalovanou konflikt“, lebo iný dôvod svojho príchodu nemala. Z vykonaných dôkazov podľa názoru obhajoby vyplýva, že obžalovaná bitku nezačala a ani nezačala bezdôvodne útočiť kuchynskou vidlicou na poškodenú, ktorá je oveľa silnejšej telesnej konštrukcie ako obžalovaná a ktorá pritom bola podľa názoru obhajoby za rovnaký skutok postihnutá iba v priestupkovom konaní. Obhajoba poukazovala tiež na to, že obžalovaná výtržníctvo priznala a popísala skutok tak, ako si ho pamätala, pričom za sporné považovala to, že jedna osoba je postihnutá za priestupok a druhá neprimerane prísny trestom. Obhajoba považovala právne posúdenie skutku ako prečinu ublíženia na zdraví za rozporné so zákonom s poukazom na to, že za tento skutok jej nikdy nebolo vznesené obvinenie a hoci obžalovanú na zmenu právnej kvalifikácie vyšetrovateľ upozornil pri preštudovaní spisu, nesúhlasila s týmto postupom z dôvodu, že podľa jej názoru jej bolo upreté právo na obhajobu. Namietala ďalej, že okresný súd jej uložil prísnejší trest ako navrhovala obžaloba a tento považovala za neprimerane vysoký.

Na základe uvedených dôvodov obžalovaná navrhla, aby odvolací krajský súd podľa § 320 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 280 ods. 2 Tr. por. postúpil vec na priestupkové konanie alebo alternatívne, aby postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám obžalovanú postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Prokurátor krajskej prokuratúry Trenčín na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por. s poukazom na to, že napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch považoval za zákonný a správny.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovanej podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené až dňa 8. septembra 2017, vykonal dňa 25. októbra 2017 verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine a treste napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovanej W. O. je dôvodné len vo vzťahu k výroku o treste odňatia slobody a spôsobu jeho výkonu. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, postupoval okresný súd pri vykonávaní dôkazov a pri rozhodovaní vecne správne a v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku upravujúcimi konanie a rozhodovanie po podaní obžaloby pred súdom a v tomto smere krajský súd nezistil žiadne pochybenie. Obžalovanej bolo zákonným spôsobom riadne vznesené obvinenie a bola na ňu podaná obžaloba, obžalovaná mala v konaní obhajcu a v celom konaní mala dostatočnú a opakovanú možnosť sa vyjadriť, pričom svoje obhajobné práva aj využila štandardným spôsobom, o čom svedčí obsah i rozsah spisového materiálu i dôvodov odvolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr.

por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o priznávajúce výpovede obžalovanej W. O. z prípravného konania, ale predovšetkým aj o výpovede poškodenej D. Y., M. O., R. S., C. G., P. O., K. Y., D. N., ako aj o zistenia a závery vyplývajúce zo znaleckého posudku MUDr. Richarda Macha, znalca z odvetvia chirurgie i zo znaleckého posudku MUDr. Márie Majzlanovej, znalkyne z odvetvia psychiatrie a o listinné dôkazy, na ktoré v napadnutom rozsudku poukázal.

Svoje skutkové zistenia súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.por. podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovanej W. O. prezentované obžalovanou i jej obhajcom, pretože boli v rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, o vierohodnosti a správnom vyhodnotení súdom prvého stupňa, o ktorých dôkazoch nemal pochybnosti ani odvolací súd. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery súdu prvého stupňa založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Z dôkazov vykonaných kontradiktórnym spôsobom v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, vrátane obhajobných vyjadrení obžalovaného, na ktoré podrobne poukázal súd prvého stupňa, je jednoznačne preukázané, že skutok sa stal, že ho spáchala obžalovaná spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku a že vykazuje znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., z ktorého bola uznaná za vinnú.

Obhajobné tvrdenie obžalovanej W. O., že vykonané dôkazy sú nesprávne hodnotené, nemá svoje opodstatnenie. V uvedenom smere správne postupoval už súd prvého stupňa. Z odôvodnenia rozsudku je dostatočne zrejmé, že v ňom v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol všetky podstatné skutočnosti a dôkazy, o ktoré oprel svoj záver o vine obžalovanej i ako sa vysporiadal s jej obhajobou.

Z obsahu odvolacích dôvodov obžalovanej vyplýva, že namieta správnosť hodnotenia dôkazov súdu prvého stupňa a domáha sa iného, pre ňu priaznivejšieho hodnotenia vykonaných dôkazov, čo by bolo odôvodnené v prípade, ak by dôkazy súd prvého stupňa hodnotil skutočne v rozpore so skutočnosťou, s obsahom vo veci vykonaných dôkazov. V danom prípade však tomu tak nie je.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa, pretože dôkazy, ktoré vykonal a na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že sa žalovaný skutok stal a že ho spáchala obžalovaná W. O.. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam súd prvého stupňa vykonal všetky pre dané závery nevyhnutné dôkazy zákonom predpísaným spôsobom a vyvodil z nich logicky správne závery, vrátane vyhodnotenia obhajobných tvrdení obžalovanej. Odvolacie námietky obžalovanej v uvedenom smere neboli preto dôvodné, odvolací súd ich neakceptoval a vo vzťahu ku skutkovým zisteniam v podrobnostiach len poukazuje na vecne správne a podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa dáva nadriadenému odvolaciemu súdu možnosť len v podrobnostiach poukázať na dôvody, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie.

Vychádzajúc z takto správne zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa preto nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovanej W. O. ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., pričom svoje závery v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel preto nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako súd prvého stupňa.

Pokiaľ ide o závažnosť vyššiu než nepatrnú v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., táto rovnako vyplýva z popisu skutku uvedeného v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa. Pri charaktere použitého fyzického útoku dvoma fackami a opakovaným bodnutím poškodenej kuchynskou vidlicou o dĺžke 28 cm s dvoma hrotmi o dĺžke 13 cm (ktorú si schovala do odevu už pred stretnutím s poškodenou) kuchynskou vidlicou, teda z hľadiska povahy použitej zbrane, zo spôsobu vykonania útoku, jeho intenzity a najmä z toho, proti

ktorej časti tela útok smeroval, ako aj z pohnútky činu a z okolností, ktoré násilnému konaniu zo strany obžalovanej predchádzali a okolností, za ktorých sa skutok stal, ide o tak vážny zásah proti zdraviu poškodenej, že nemôže byť posúdený len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Podľa ustanovenia § 206 ods. 6 Tr. por. ak v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania vyjde najavo, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, je iným trestným činom alebo aj ďalším trestným činom, ako bol v uznesení o vznesení obvinenia právne kvalifikovaný, policajt obvineného na túto okolnosť písomne upozorní; upozornenie môže uviesť aj v zápisnici. Rovnopis upozornenia alebo zápisnice doručí do 48 hodín prokurátorovi.

Z obsahu spisu je zrejmé, že uznesením vyšetrovateľa z 24.1.2016 pod ČVS:ORP - 63/1 - VYS - PD - 2016 (čl. 10 - 11) bolo podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vznesené obvinenie W. O. pre skutok kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák., ktorý mala spáchať na skutkovom základe, že dňa 22. 01. 2016 v presne nezistenom čase medzi 19.00 hod. a 20.00 hod. v Y., okres G., na ulici G. pred vchodom č. XX, na mieste verejnosti prístupnom, po slovnej hádke fyzicky napadla tam sa nachádzajúcu poškodenú D. Y. tým spôsobom, že ju strkala, dala jej facku, následne druhú a vzápätí sa ju pokúsila opakovane bodnúť kuchynskou vidlicou o dĺžke 28 cm s dvoma hrotmi o dĺžke 13 cm do hrudníka, ramien a nôh, v čom jej poškodená sčasti zabránila tým spôsobom, že sa chránila rukami, pričom aj napriek tomu poškodenú bodla do ľavého lakťa ruky a ľavého predkolenia nohy, čím jej spôsobila bodné poranenia na zadnej dolnej časti stehna ľavej nohy o veľkosti 2 - 3 mm, drobnú bodnú ranu v oblasti ramena ruky vľavo a drobnú bodnú ranu v oblasti lakťa ľavej ruky s doposiaľ nezistenou dobou sťaženia obvyklého spôsobu života.

Zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu obžalovanou a jej obhajcom zo dňa 3.5.2016 (čl. 181 - 182) vyplýva, že vyšetrovateľ, na podklade vo veci vykonaných dôkazov a z nich najmä záverov znaleckého posudku z odvetvia chirurgie týkajúcich sa zistenej doby narušenia obvyklého spôsobu života poškodenej v trvaní 10 dní, upozornil obžalovanú na to, že skutok, pre ktorý jej bolo vznesené obvinenie, bude ďalej právne posudzovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Uvedený postup vyšetrovateľa bol preto v súlade s ustanovením § 206 ods. 6 Tr. por. Skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, je totožný (ten istý) so skutkom, pre ktorý bola na obžalovanú podaná obžaloba a z ktorého bola uznaná aj za vinnú napadnutým rozsudkom, pričom z hľadiska totožnosti konania obžalovanej i spôsobeného následku predmetný skutok vykazuje zákonné znaky dvoch trestných činov - prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. spáchaných v jednočinnom súbehu.

Odvolacia námietka obžalovanej, že v prípade prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. by malo ísť nie o jeden skutok, ale o dva rozdielne skutky a že právne posúdenie skutku ako prečinu ublíženia na zdraví by malo byť rozporné so zákonom s poukazom na to, že za tento skutok jej nikdy nebolo vznesené obvinenie a že jej tým bolo upreté právo na obhajobu, nemá preto žiadnu oporu v obsahu spisu, ani zákonné opodstatnenie.

V uvedených smeroch odvolací súd nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovanej, preto odvolacie námietky obžalovanej W. O. uvedené v jej odvolaní vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a k právnomu posúdeniu jej konania nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Po splnení prieskumnej povinnosti však odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, nepostupoval vecne správne pri ukladaní trestu odňatia slobody, pri určení výmery a spôsobu jeho výkonu tohto druhu trestu obžalovanej W. O..

Nedostatočne totiž prihliadol nielen na okolnosť, že na spáchaní činu mala výrazný podiel aj poškodená D. Y., ktorej konanie súvisiace so skutkom obžalovanej bolo podľa § 197 ods. 1 písm. a/ Tr. por. odovzdané Okresnému úradu Prievidza na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (čl. 243 - 247) a najmä, že obžalovaná W. O. nebola doteraz súdne trestaná a spáchanie skutku kladeného jej za vinu priznala a oľutovala

už v prípravnom konaní. Tieto okolnosti boli pritom nielen dôvodom pre konanie o dohode o vine a treste (neúspešnej) a dôvodom pre priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., ale zároveň znižujú konkrétny stupeň závažnosti spáchaných trestných činov a nepochybne, vzhľadom aj na pozitívny vplyv preventívneho a zabezpečovacieho charakteru výkonu väzby (od 22.1.2016 do 20.6.2016) na obžalovanú, odôvodňujú u obžalovanej záver, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov je neprimerane prísny, minul by sa prevýchovným účinkom, prevažovala by len represívna stránka trestu a že jej nápravu a prevýchovu z hľadiska účelu trestu predpokladaného v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zák. možno dosiahnuť aj podmienečným trestom odňatia slobody. Trestný zákon v základných zásadách ukladania trestov, konkrétne v ustanovení § 34 ods. 1, 3 Tr. zák. zakotvuje účel trestu, ktorý má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Z uvedeného je zrejmé, že pri ukladaní trestu je nutné prihliadať nielen na generálnu prevenciu, ale aj na individuálnu, pričom tieto majú byť vyvážené a trest má teda spĺňať nielen represívnu funkciu, ale aj prevýchovnú funkciu, pritom predovšetkým u prvotrestaných páchatelov.

Odvolačný súd ďalej zistil, že výrok, ktorým bol obžalovanej W. O. uložený aj trest prepadnutia vecí - kuchynskej vidličky a ktorú použila na spáchanie trestného činu, je vecne správny a v súlade s ustanovením § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Vo vzťahu k tomuto výroku teda odvolačný súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovanej W. O., preto v tomto smere odvolacie námietky obžalovanej nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolačný súd na podklade dôvodne podaného odvolania obžalovanej W. O. zrušil napadnutý rozsudok len vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a pochybenie okresného súdu napravil tak, že obžalovanej podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého jej podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienečne odložil na skúšobnú dobu 1 rok. Takto stanovený trest odňatia slobody podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1,3 a 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaných trestných činov, ako aj pomery obžalovanej a možnosti jej nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovanej spoločnosťou. Trest odňatia slobody v rozsahu uloženom obžalovanej odvolacím súdom zodpovedá pritom zákonným požiadavkám proporcionality trestu - jeho primeranosti a spravodlivosti, dostatočne odradzuje ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov a u ostatných členov spoločnosti posilňuje pocit právnej istoty a spravodlivosti, preto môže v dostatočnej miere plniť funkcie generálnej a individuálnej prevencie trestu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.